

A Találkozó margójára

Harmadszor zsűrizek a Találkozón, minden alkalommal új zsűritársakkal, új helyszíneken találkozhattam a régi-új társulatokkal. A megnyitón, a szokásokhoz híven a vendéglátók mutatkoztak be, mondhatnám azt is az előadásból idézve „ápolták a hagyományokat”. Király Sándor és csapata (a színjátzó és a szemle szervezőcsapata egyaránt) derekasan megállja a helyét, és szorgoskodik nap mint nap a versenyzők és a vendégek kedvében járva. A nagybecskereki és a topolyai csapatok régi rókák, tapasztalt színjátzókkal és folyamatosan megfiatalodva térnek vissza. Az adaiak magukat nem kímélve, saját lelküket boncolva, ezáltal frissen maradván vesznek részt, a kupusziniak szinte az egész falut megmozgató energiákkal érkeznek. A kanizsaiak kiforrva, saját díjnyertes szövegen dolgoztak,

és különösen várom a szintén kanizsai Máziistákat, akiknek színháza legutóbb is újragondolásra készítette a saját színházamról alkotott véleményemet. Kíváncsi vagyok a bezdániakra, akik egy vérbő bohózatban mutatkoznak meg, a temeriniek *Kormányeltörésben* című performansza is igazi kihívásnak számít. A szajániak részvételével emelkedni fog a boldogsághormonunk, és számíthatunk rá, hogy a zentaiak meséje a barátságról, a gyerekek maradásáról ismét közösséget formál a nézőkből a színház erejével. Az Európa Kollégium ebben az évben bátran tabut döntöget, a Népkör lelkes csapatával szintén kellemes élményre számíthatunk. A bácsfeketehegyiek szertelen játékoságát ismét élvezhetjük, és itt lesznek a szenttamásiak, főnixmadárként újraéledve, és a tóbiaiak várt víg perceit a tragikus hirtelenséggel elhunyt rendezőjüknek szentelik.

Létezik egy szöveg, amit évek óta újraolvasok, előveszek, elgondolkodom rajta, így folyamatosan éberem tart, és erőt is ad a mindennapokhoz, és többször segít felülírni az emberi léttel járó állandó szenvedés érzését. Szeretném megosztani veletek, talán másnak is ad **Oriah Hegyi Álmodó Indián törzsfőnök verse**, és segít fennmaradni, megmaradni.

Nem érdekel, miből élsz.

Azt akarom tudni, mire vágysz, szembe mersz-e nézni vágyaiddal.

Nem érdekel, hány éves vagy.

Azt akarom tudni, megkockáztatod-e, hogy örülnek tűnj szerelmeidért,

Álmaidért, azért a kalandért, hogy életben vagy.

Nem érdekel, milyen bolygók közönek holdad körül. Azt akarom tudni, elérted-e már fájdalmaid középpontját, hogy megnyitottak-e már az élet csalódásai, összezugorodtál és bezárkóztál-e a félelemtől, hogy érhet-e még fájdalom.

Azt akarom tudni, elfogadod-e fájdalmadat és fájdalmadat anélkül, hogy elrejtene, vagy megváltoztatni akarnád.

Azt akarom tudni, tudsz-e örülni nekem és önmagadnak, tudsz-e vadul táncolni anélkül, hogy figyelmeztetnél bennünket; legyünk óvatosak, reálisak és emlékezzünk emberi mivoltunk korlátaira.

Nem érdekel, hogy igazat beszélsz-e.

Azt akarom tudni, mersz-e másnak csalódást okozni, hogy hű maradhass önmagadhoz.

Elviseled-e a család vádját anélkül, hogy saját lelkedet megcsalnád.

Azt akarom tudni, hűséges vagy-e, s ezáltal megbízható.

Látod-e a szépséget akkor is, ha nem minden nap pompázik,

és vajon tudod-e Isten jelenlétéből meríteni életed.

Azt akarom tudni, tudsz-e kudarcaimmal és kudarcaiddal együtt élni és a Hold felé kiáltani: IGEN!

Nem érdekel, hol élsz, mennyi pénzed van.

Azt akarom tudni, fel tudsz-e állni a kétségbeesés és a fájdalom éjszakája után megviseltem, sajgó sebekkel, hogy gyermekeidnek megadd mindazt, amire szükségük van.

Nem érdekel ki vagy és hogy kerültél ide.

Azt akarom tudni, hogy beállsz-e velem a tűz közepébe meghátrálás nélkül.

Nem érdekel hol, mit és kitől tanultál.

Azt akarom tudni, mi ad neked erőt belülről, amikor kint már minden másnak vége van.

Azt akarom tudni, hogy tudsz-e egyedül lenni önmagaddal és hogy igazán szereted-e azt a társaságot, melyet üres órádra magad mellé választottál.

Táborosi Margaréta

A költő, szerkesztő, amatőr színész

Benedek Miklóst sokan ismerik: a szülei valószínűleg szófogadó jó gyerekek, barátai igaz barátoknak, a Képes Ifjúság olvasói a lap főszerkesztőjének, a piacon a kofák egy kedvesen mosolygó vásárlónak, akik pedig szeretik a lírát, azok jó költőknek. És van Mikinek még egy oldala, hisz ezt az elsőre csendes, nyugodt embernek tűnő fiút valamiért vonzza a színpad, s már évek óta foglalkozik amatőr színjátszással. Így aztán a felsoroláshoz hozzátehetjük, hogy a közönség pedig lelkes amatőr színészként ismeri. A Szemlére is egészen más emberként érkezik, természetesen feketébe öltözve, hanyag, micis színművészként kortyolja a feketéjét, s lelkesen mesél, szemei csillognak.

– *Megleptél. Nem tudtam erről az oldaladról. Ez az én tudatlanságom, nézd el, kérlek. Hogyan kezdődött a szerelem?*

– Igazság szerint régen kezdődött, még általános iskolás koromban, csak aztán elköltöztem a középiskolába, s megszakadt, ahogy sok minden más, ami az ember életével a középiskola megjelenésével megszűnik. Aztán amikor fejeztem az egyetemet, átköltöztünk a családdal Topolyára. Kerestem a helyemet, kerestem mit is tudnék magammal kezdeni, amíg a diplomamunkámat

készítem. A Marának már akkor volt egy hírneve, ismerték Vajdaság-szerte, én is ismertem néhány tagját, megkérdeztem hát, mi a módja a bekerülésnek, van-e casting, hol lehet jelentkezni stb. Azt a választ kaptam, hogy nem kell más, csak elhivatottság, s az idő, amit rászánok, és várnak szeretettel. Hát belevágtam. Ez 2014 elején volt. Ez a negyedik darab, amiben játszom.

– *És előtte merre játszottál?*

– Én feketicsi vagyok, s Barta Júlia óvónéni indított el egy színjátszó csoportot, amibe már a megalakulásakor csatlakoztam. Ott is voltak egészen komoly kis darabok, emlékszem még Budapesten is vendégszerepeltünk egy hétig. Jó kis csapat volt, csak nyolcadik után ugye megszakadt a kapcsolatunk.

– *S mit szeretsz a színészkedésben? Mi az, ami ennyire vonz benne?*

– Azt, hogy amikor járjuk a vidéket az előadásokkal, utána mindig finom vacsorával várnak minket a helyiek. *(nevetünk)*

– Miklós. *Ez egy komoly interjú. Értem én, hogy szereted a hasad, de...*

– Ennyire látszik?

– *Nem. (hahaha)*

– No, komolyra fordítva a szót... nem tudom megfogalmazni. Néha az egész próbafolyamat durván kiüti az agyat, de jó értelemben. Az embernek minden kreativitását bele kell adnia úgy, hogy mellette még szórakozzon is. A premier utáni élményről pedig biztos sokat meséltek már profi színészek, az amatőröknek ez az érzés pedig még sokszorozottabban jelenik meg szerintem. Végtelen öröm, amiben benne van az is, hogy úristen vége van ennek a megfeszített próbafolyamatnak, örülünk is, és nem is. Aztán persze amikor tájolóunk a darabban az is jó érzés. Az, ahogy várnak minket, ahogy örülnek nekünk, ahogy megtapsolnak. Igazából a színház, mint olyan, az vonz benne.

– *És hát egy előadás végén a taps a legdirektebb visszajelzés a művészetet befogadó személy részéről. Gondolom a költői oldaladat ritkábban „tapsolják meg” ennyire direkt módon, és ilyen sokan.*

– Éppen az előbb emlegettünk egy esetet. Egy szombati bemutató másnapján a vásárbán sétálgattam Topolyán, amikor odaszóltak, hogy jó voltam előző este az előadásban. Ezt az ember máshol tényleg nem kapja meg. Költőként nem ismernek fel az utcán, s nem szólnak oda, hogy *hú de jó volt az a versed.*

– *Lámpalázás típus vagy?*

– Én egy igencsak hidegvérű ember vagyok, sokáig megőrzöm a nyugalmamat, úgyhogy előadások előtt is az utolsó tíz percben kezdek csak el izzadni, meg idegeskedni, de ez mindig az előnyömre vált. Már amikor vizsgáztam az egyetemen, akkor is általában az utolsó tíz percig nyugodt voltam, akkor jött egy hirtelen drukk, ami túllendített a vizsgákon, s túllendít a színpadon

is. Az előadások előtti tíz perc idegeskedés kell a sikerhez.

– *Van olyan történet, ami emlékezetes volt? Gondolok itt bakikra vagy leblokkolásra.*

– Vannak ezek a blokkok, amiket említesz. Ez egy megmagyarázhatatlan dolog. Utána az ember szégyelli is magát, és röhögni is volna kedve, mert ott állsz, elmondta a társad a végszót, te tudod, hogy neked kellene mondanod valamit, de nem jön ki a szádon. Egy esetben nekem kérdeznem kellett volna, amire a másik szereplő válaszol, de nem jutott eszembe a kérdés. Még megközelítőleg sem. Néhány másodperces kínos csend után a partnerem folytatta. Mintha feltettem volna a kérdést.

– *Válaszolt a fel nem tett kérdésre.*

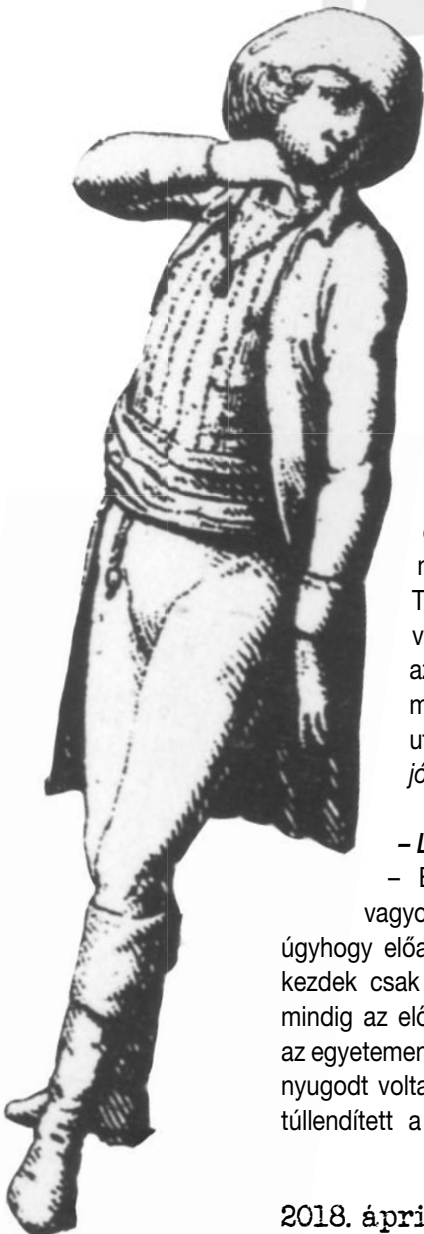
– Igen, s utána rögtön visszajött a szöveg, de az az egy mondat örök időkre elveszett akkor és ott. Ez a legfrissebb bakis emlékem.

– *Milyen volt a próbafolyamata a Rükverc című előadásnak, amit a szemlére is hoztatok?*

– Ez volt talán a legfurcsább próbafolyamatom, amióta Topolyán vagyok, s ma már szabadkaiként szereplek náluk. Már az elején jeleztem, hogy csak úgy tudom elvállalni, ha szabadkai rendezője lesz, akivel tudok utazgatni a próbákra. S így lett. **Greguss Zalán** rendezővel utaztam minden nap, amiket nem volt könnyű összeegyeztetni, hisz ő is rengeteget dolgozik, s a főpróbahét tíz naposra duzzadt, s ilyen még nem éltem meg, nagyon húzós volt.

– Kedves Miki, örülök, hogy ez az oldalad sem titok már számomra, és kívánom, hogy írd, szerkesszél, és játsszál még sokáig.

Szerda Zsófia

Nagykikinda

Írta Fekete Gyula, ref. lelkész, Torontál vármegye, Budapest, 1911., 587-588.

1893-ban lett Nagyikinda rendezett tanácsú város. Új tisztviselőket s új képviselőtestületet nyert. Első polgármestere Telecsky Risztó lett, ki 1896-ban Nagyikinda országgyűlési képviselőjévé választatván, a második polgármester Bogdán Zsivkó dr. lett, a ki ez állást 1910 végéig viselte.

Nagyikinda fejlődésében a várossá alakulás, ha nem is a kívánatos mértékben, de mégis sok tekintetben új korszakot teremtett. Sok téren haladt, emelkedett a város, kormányzata is gondosabbá, rendesebbé lett.

Nagyikinda városában a közelmúlt időkben még nagyon elhanyagolt állapotban voltak az utcák és a gyalog-, valamint a kocsiközlekedés nagy nehézségekbe ütközött. Nehány évtizeddel ezelőtt sokszor megesett, hogy a kocsik a főutcán sárba rekedtek s heteken át ott veszttek a feneketlen sártengerben. Gyalogjáró sem volt sehol s az emberek a szomszéd házig is csak térdig érő pocsolókon vergődhetek át. Telecsky és Bogdán dr. polgármestersége alatt azonban nagy változás történt e város közügyeinek vezetésében. A gyalogutakat aszfalttal, a mellékutczákat téglával burkolták. A főbb utcákon a kocsiközlekedésre keramit és gránitkoczká burkolat készült. Eddig 23.420 négyzetméter burkolat készült el 150-160 ezer korona költséggel. Megvette a város a közönség üdülésére és szórakozására az úgynevezett népkertet is, 24.500 koronáért és azt beültette fákkal, bokrokkal, virágokkal, ellátta sétányokkal s ülőpadokkal. Gondoskodtak továbbá a város belterületén a vizek levezetéséről, hidak, átjárók építéséről, a melyek 84.241 korona költséget igényeltek. A rendőrség fejlesztése is nagy mértékben haladt előre. Huszonhárom rendőr ügyel a városban a közbiztonságra. Új városháza épült, magas óratornyal s a nagyszámú hivatal befogadására megfelelő helyiségekkel, nagy közgyűlési teremmel. Az iskolák szaporítására, fejlesztésére, kisdudóvokra nagy összegeket fordítottak. A közegészség ügyének nagy szolgálatot tett a jéggyár felállítása, a mely 44.879 koronába került. A városi orvosi állásokat szaporították. Számos artézi kutat fúrattak. A magánosokén kívül nyolcz artézi kútja van a városnak. A városi tisztviselők nyugdíjalapját rendezték; az alap jelenleg 91.136 korona. Addig is, míg ez az alap annyira növekedik, hogy a tisztviselők nyugdíjának terhét megbirja, a városi pénztár fedezi a tisztviselők nyugdíját. A város pénzügyeit is rendezték és a szegényügyet is olyképen, hogy a városi szegények eltartására a város pénztára 15.000 koronát fizet évente.

Szervezték a mezei rendőrséget is, a külterületen most 16 csendőr és 10 városi mezőőr őrökdi. A külterületen átmenő utak jókarban tartására is 25.234 koronát fordított a város. A Pészak dűlőben levő terméketlen, homokos földjén száz holdnyi mintaszőlőt telepített s ez a telep most busás jövedelmet hoz a városnak. A régi petroleum-világítást villamvilágítás váltotta fel. A közvilágításért a városi pénztár 16.000 K évi díjat fizet.

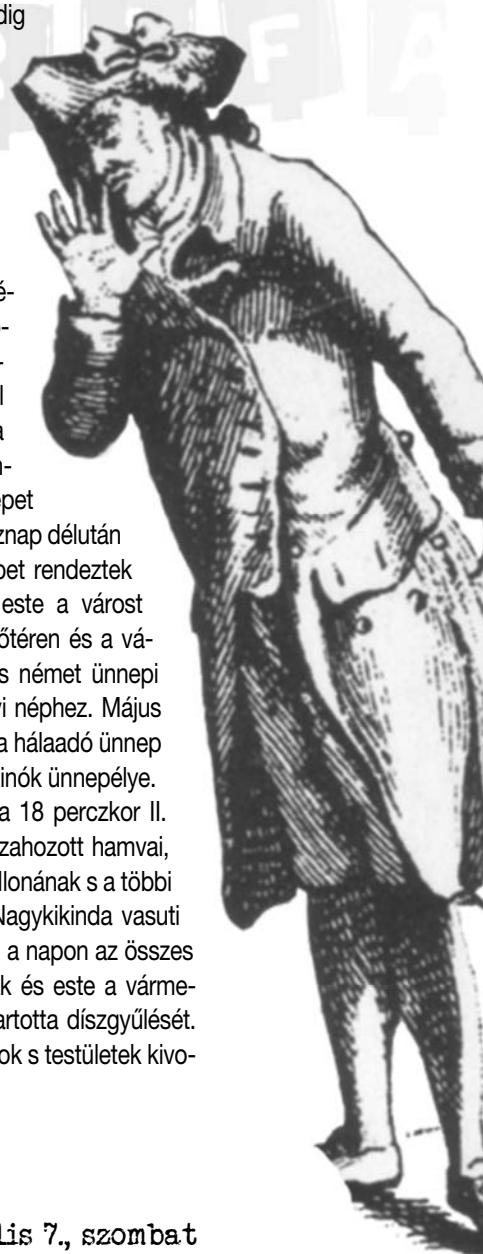
Rendezték a felekezetek segélyezésének évtizedeken át húzódo kérdését is. A görög-keleti egyház 1869-ben 1000 hold földet nyert a várostól. A többi felekezetek újabban pénzadományban kapták meg a megfelelő segélyösszegeket. Megkapta a város az engedélyt arra, hogy öt országos vásárt tarthasson.

Harmincz munkásház épült, melyből 18 ház szerb munkásoknak, 12 pedig magyar munkásoknak van kiadva 70 K bérért, úgy hogy 15 év múlva a ház az illető munkás tulajdonába megy át.

Ünnepségek.

1896-ban, Magyarország ezeréves fennállásának országos ünnepségéből, Nagyikinda város közönsége is minden különbség nélkül kivette a maga részét. Három napra voltak beosztva az ünnepség különböző részletei. Május 9-én ünnepet tartottak az összes iskolák; ugyanaznap délután a város alatti réten nagy népünnepet rendeztek ökörsütéssel, népmulatsággal és este a várost kivilágították. Katonazene szólt a főtéren és a városház erkélyéről magyar, szerb és német ünnepi szónoklat hangzott el a sok ezernyi néphez. Május 10-én volt az összes egyházakban a hálaadó ünnep és május 11-én a társaskörök, kaszinók ünnepélye.

1906. október 27-én este 9 óra 18 perczkor II. Rákóczi Ferencnek a hazába visszahozott hamvai, továbbá az ő édes anyjának, Zrinyi Ilonának s a többi bujdosó honfiaknak a hamvai is, Nagyikinda vasuti állomásán 15 perczig állottak. Ezen a napon az összes templomokban imádságot mondtak és este a vármegye Nagyikindán, a városházán tartotta díszgyűlését. S a város lakosainak ezrei, hatóságok s testületek kivonultak az állomáshoz.

A magyar művelődés Kikindán, III. rész

Részletek Barát András *A magyar művelődés Kikindán* c. könyvéből

Az Arany János Magyar Amatőr Színház megalakulásakor több álláspont hangzott el. Egyesek szerint a magyar amatőr színházat meg kell alakítani, de az Egységben továbbra is kell működnie műkedvelő csoportnak. Mások szerint a kultúregyesületnek nincs szüksége műkedvelőkre, ha már a város területén amatőr színház működik. A műkedvelők színe-java átpártolt az amatőr színházhoz, ugyanúgy a rendezők is. Akik az egyesületnél maradtak, csak egy-két bemutatót tudtak évente megvalósítani, s ezt is eléggé alacsony színvonalon. Ez a visszaesés több mint tíz évig tartott.

Ez a visszaesés az egyesületekre, nem a magyar nyelvű színjátszásra vonatkozik. A városi amatőr színház keretében színvonalas előadások kerültek műsorra, olyan rendezők közreműködésével mint: **Garay Béla, Szilágyi László, Kárpáti László, Hinsits József, Moldvay Endre, dr. Hadik József, Kiss Lajos, Duro Manjulov, Lányi István.**

1967 őszén megszűnnek a magyar előadások a városi amatőr színház keretében, s a szereplők, rendezők visszatérnek az Egységbe, így már ebben az évben sikerült egy nagyobb horderejű (nem minőségi szempontból, hanem a résztvevők számát illetően) előadást összehoznia Moldvay Endrének a *Sárga csikó* c. népszínmű rendezésével. A darabnak negyvenöt résztvevője volt. Kikindán a három előadást majd ezren, Tordán hatszázan, Muzslyán pedig négyszázötvenen nézték meg.

Ez év második bemutatója a *Becsületes megtaláló* című darab volt **Visi Károly** rendezésében (első rendezése). 1968-ban Moldvay Endre Dosztojevszkij szatírát rendezett melynek címe: *Két férfi az ágy alatt*. Az egyesület e darabbal részt vett az amatőr színjátszók bánáti szemléljén, ahol a rendező külön elismerésben részesült. 1969-ben kerültek színre a *Régi szerető* és *Csónak a zöld folyón* majd 1970-ben a *Kis madár* című darabok.

Ekkor leállt a munka. Az egyesület épülete olyan siralmas állapotban volt, hogy egy át-fogó felújításra volt szükség. A felújítás lassan haladt, így az épületet csak 1976-ban vehették ismét birtokukba az amatőrök. A néhány évi kihagyás nyomott hagyott az egyesület életében. A volt tagság csak lassan szállingózott vissza, de a munka megindult, folytatódott.

A vezetőség nem arra törekszik, hogy minél több bemutató legyen, hanem a meglévő gárdával minőséget biz-

tosítson. A továbbiakban évente általában csak két bemutatót terveznek (felnőtt drámai alosztály) és ahhoz, hogy azok valóban megállják helyüket az amatőr színjátszás terén, mindent megtesznek. Az egyesület mind többször alkalmaz vendégrendezőket egy-egy darab felállításához.

1983 tavaszán színre került Gyurkó László *Don Quijote* című színjátéka **Kovács Frigyes** rendezésében, nagyon merész az egyesületben eddig nem látott színpadai megoldásokkal, s egy újonnan felfedezett fiatal színésszel a címszerepben. Ez az amatőr színészek közé üstökös-ként berobbanó fiatal Pócik József volt. 1984-ben ismét egy komoly vállalkozás kerül színre. A rendező ismét Kovács Frigyes, a darab pedig Ken Kessey *Száll a kakukk fészkére* című drámája. Ez a darab nyitotta meg a vajdasági műkedvelő színjátszók 25. szemléljét. Az előadásról a Magyar Szó (1984. május 15.) kritikusa, Bartuc Gabriella a következőket írja:

„A 25. szemlét a helybeli Egység műkedvelő társulat magyar színjátszó tagozata nyitotta meg. Kovács Frigyes rendezésében Ken Kessey *Száll a kakukk fészkére* című mély, emberi mondanivalót hordozó sikerdarabját játszották nagy energiával, erős akarattal, s a tehetségek sincsenek híján. Vidékünk hivatásos színházainak is dicséretére válna egy ilyen, a kissé hosszú bevezetőtől eltekintve, dinamikus, drámai feszültségben bővelkedő produkció. Pócik József Mc Murphy szerepében lendületesen, nagy-szerű színpadai mozgással, szép beszéddel, szinte teljes „színesi fegyverzetben” játszik. Tóth János a manipulált, a komplexusok erdejével küzdő Billy Bibit rendkívül díszre-ten és hitelesen alakítja. Nincs könnyű dolga, hiszen olyan hivatásos elődök nyomdokain haladva kell egyénit felmutatva érvényesülnie, mint pl. Kern András (pesti színész). Jó volt Lepár Ferenc is az indián szerepében. Ahhoz képest, hogy ebben a darabban debütált a *Ratched* nővért játszó Lőrincz Zita, aki civilben marós. Megálta helyét, bár még merev, amit a figura megformálását, húsvérré tételét illeti. Lendületes kollektív játékot produkáltak a többiek is, főleg mimikában és gesztusban helytállva: Lőrincz Ernő, Gyuranik Mihály, Budai József, Bíró István, Balázs István, Karácsonyi István, Bajji Momir, Torma Máttyás, Mádi Sándor, Bába János és Vastag Ibolya.”

A Szemle bírálóbizottsága is értékesnek találta az előadást, s a legjobb színészi alakításért plakettet adott **Pócik Józsefnek, Lepár Ferencet, Lőrincz Ernőt** és **Tóth Jánost** pedig dicséretben részesítette. A bírálóbizottság külön elismerésben részesítette a bátor darab választásáért és a mű sikeres előadásáért a kikindai Egység Művelődési Egyesület színjátszóit. 1985-ben az egyesület fennállásának negyvenedik évfordulóját ünnepelte.

Kétdimenzióba ragadt életszagúság

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház előadásának zsűrizése

A Madách Amatőr Színház pénteken, este 19 órától lépett színpadra. A tavalyi kevés szereplős darabjuk után nagy volumenű előadással készültek: először történt meg, hogy ennyien voltak egy előadásban. A szereplők közül legrégebb óta **Izelle Károly** koptatja a deszkákat. Több, mint 4500 magyar és szerb nyelvű lejátszott előadást tudhat maga mögött. A másik véglet a két főszereplő fiú, a Bagót alakító **Váci Zsolt** és a Kukorica Jancsit alakító **Váci Nándor**, akik ebben az előadásban vannak először színpadon. Az is kiderült, hogy a kezdeti fázisban rajtuk kívül minden szereplőre találtak jelentkezőt, egyedül Bagóra és Jánosra nem. Zsoltot és Nándort ismerték már előbből más körökből, tudták, hogy jó hangjuk van, ugyanis kórustagok, csak azt nem, hogy vállalják-e a szereplést. Vállalták.

Bár a körülmények adottak voltak, a munkafolyamat elején – a díszlet, a tér, a kosztümök, a zene, az ének mind-mind alátámasztották ezt a tényt – a társulat nem látta azt, hogyan áll össze majd a rendező elképzeléséből a darab. **Venczel Valentin**, a darab rendezője ugyanis nem szokványos módon, nem hagyományos módszerekkel állt hozzá a darab megvalósításához, igyekezett mindenkinek, minden

korosztálynak megtalálni a saját szerepét. Hiszen ritkán látni olyat, hogy a szereplő a saját korához illő, saját korú karaktert játszhat el. Ahogy **Lőrinc Tímea** fogalmazott a zsűrizésen: ezt öröm volt látni itt és most, mert ettől válik életszagúvá az egész. Emellett nehéz jó hangú, bátor gyerekeket, fiatalokat találni, akik tudnak és mernek énekelni, és a színészet is érdekli őket. Ezt a próbafolyamatot tehát a keresés jellemezte. Így született meg 34-35 próba alatt ez az előadás. Az értékelés elején **Czajlik József** elmondta, hogy a dalművek, daljátékok, operettek esetében mindig nagy színházban gondolkodunk, ahol van működő tánckar, zenekar, kórus, mozog a díszlet, nagy a háttér. Kisebb térben mindig probléma az ilyen jellegű előadásokat eljátszani. A daljátéknál fontos a tempó, a ritmus, ki kell jönni ritmusra a különböző drámai helyzeteknek. **Táborosi Margaréta** kiemelte, hogy a tavalyi előadáshoz képest nagyon örül, hogy most ennyien vannak a színpadon, és hogy teljesen más karakterekben láthatta a tavalyi szereplőket.

És akkor lássuk, ki hogyan látta az előadást...

Az előadás tere

Czajlik szerint tiszta, világos keretbe helyezték az előadást. A tér egy nagyon konkrét, szisztematikusan emelkedő tér, ami konkrét és világos helyzetet ad az előadásnak. Idézhet külső teret, és egy belső, udvari teret, ahol a hierarchia meg tud jelenni, idézhet egy álomvilágot, amiben lankáktól egészen álomszerű tereket is el tud képzelni. Ez a tér strukturálja a rendszert, a játzóknak a helyzetét, a kórus megjelenítésére is teret ad, világosan tudja jelezni a szereplők közötti viszonyokat, ki tud emelni és háttérbe tud szorítani embereket. A tér kapcsán **Lőrinc Tímea** hozzátette, hogy a játzó tér letisztult, ami sok lehetőséget tartogat, ahogyan az eszköztelenség is. **Táborosi Margaréta** elsősorban az előadás és a színész kétdimenzióságáról beszélt: az előadás végig frontális volt, pedig a tér sok lehetőséget kínált volna. Többet, mint amennyit használtak. Az, hogy nem

használtak ki minden dimenziót, azt eredményezte, hogy sokszor nem csak a dalok szóltak kifelé, hanem a párbeszéd is.

A kosztümök

A tér mellett a ruhák tervezése és használata is igényes volt **Czajlik** szerint: „bármelyik hivatásos színház megirigyelhetné”. Jó volt az anyagválasztás, és a kosztümök mögött is van gondolat: behozza a modernebb, utcai viseletnek az átíratát, a militánsabb létezésformát, az udvarnak a dekadens felé haladó, csiricsaré világát. A társulat elmondta, hogy évek óta együtt dolgoznak a nagybecskereki Tina esküvői ruhaszalonnal, a ruhák **Venczel Valentina** munkái. A ruhahasználatra is odafigyeltek, például az álomvilágban a kórus szépen lebegtetette a tüllt, amikor gesztikuláltak. Látszott, hogy sokat foglalkoztak az előadás esztétikumával, külsejével, kompozíciójával. Látszik a rendezésen, hogy állandó sakkjáték folyik, tudatos kompozícióépítés, képekben gondolkodás. **Tímea** nem értett teljesen egyet Czajlikkal a kosztümökben. Szerinte zavaró volt, ahogy a farmernadrág és a Converse vegyülnek a népi jellegű ruházattal. „Ez nem is az első jelenetben kezdett el zavarni, mert tudtam, hogy ez lesz az előadás jelrendszere, de a második részben, a francia király udvarában, ahol megjelentek a gyönyörű kosztümök, nem volt

a mai világra utaló jel, ruha, ami az első jelenetre húzott volna. Nekem itt megcsúszott kicsit a történet, attól függetlenül, hogy nagyon szépen néztetek ki.”

Az előadás zenéje

Czajlik szerint a hangok is meglepően jók voltak. Szerencsés választás volt, hogy zongorakivonatot használtak, mert nem telepedett rá az énekesekre. Sokszor történik meg még hivatásos színházak esetében is, hogy ezt az előadást nem daljátékként, hanem operettként fogják fel. Ebben az esetben mindenképp az előadás előnyére vált, hogy az ének előadásmódja a beszéd felé hajlott inkább. **Tímea** szerint, amikor megszólal egy-egy szereplő énekelve, annak okkal kell megtörténnie. A szereplő el kell, hogy jusson arra az érzelmi pontra, amikor már nem tudja máshogy kifejezni magát, csak dalban. Ezt az érzelmi állapotot a nézőnek látnia kell. Például a szerelmesek jelenetei jó alapot adhatnának erre, főleg amikor kialakul a szerelmi háromszög, hiszen ha valakinek a legjobb barátja ugyanabba a nőbe lesz szerelmes, az nem lehet egy kellemes helyzet. **Tímea** itt jegyezte meg, hogy Bagó fején a kendő eltakarta a szemét – s szemmel játszik az ember –, s amikor lekerült, határozottabb lett a színészi játék is. **Margaréta** megjegyezte, hogy ha egy előadásban ennyire sok a zene, mint itt, akkor a dalok történetét meg kell komponálni. Egy dalon belül sok mindent megtudhatunk, nemcsak a szöveget, hanem a karakter életéről is adhat információkat. Bagó első dala nagyon szépen megélt a maga statikusságában és frontalitásában. Az tény, hogy a zenei alap adott egy biztonságot, aki pedig énekelt, jól énekelt. Ez az előadás erőssége.

Az előadás dramaturgiája

Margaréta szerint több dramaturgiai ugrás is volt az előadásban. Ha nem ismernénk fejből már általános

iskolás korunk óta a történetet, akkor nem tudnánk hogyan jutottunk egyik pontból a másikba. Például Jancsit a mostoha elűzi, majd egyik pillanatról a másikra a francia udvarban terem. Ahogyan kimaradt az a fontos momentum is, hogy hogyan lett Kukorica Jancsiból János vitéz. Pedig a névadás, a keresztség fontos dramaturgiai momentum.

A színészi játék

Czajlik József a zsűrizésen azt mondta, hogy a színészi játék vegyes volt. Ahány korosztály, annyiféle színjáték. Látott törekvést az egységesítésre, de nem érződött, hogy egységes színészi nyelvet mutattak volna fel. Mindenki ahogy elképzelte és ahogy beleillett, úgy játszott. Ez lehet eklektika és báj is, attól függ, hogy minek nevezzük, és hogy mi lett volna a törekvés. Ez a rendezés szempontjából inkább hiba, mint erény. Ennek ellenére jó volt a fiataloknál az egyszerű, eszköztelen játékmód. Kivillantak nagyon jó karakterek, például kimondottan jól esett a nézőnek az a női energia, harciasság, amivel a királykisasszony (**Rontó Márta**) az elején kiállt; a mostohának (**Vučković Rózsika**) is volt egy alapállása, amikor először nyájasan szólt Jancsihoz, tehát ellenébe ment a dologoknak, ami jó színházi megoldás. A Király (**Izelle Károly**) infantilizmusának nagyon szép hullámválása volt, láthattuk a szenilis idősebb embert és a nagy uralkodót is. Bájos volt a gazda (**Pósa Andrija**) monológja dalban, és érdekes volt a szerelmi viszony, Bagó szenvedését is át tudtuk érezni. Jó volt, hogy a társulat mindig egy életképpel kezdett, minden felvonásnak volt felvezetése, expozíciója. Ahogyan az is jó momentum volt, amikor ledobálták a poharakat – bár ezt a fajta játékosságot lehetett volna bátrabban használni –, majd azután Bagó bement és elkezdte felszedni azzal, a gondolattal, hogy „*még jól jöhet*”, de egyszer csak otthagya a táskáját,

és más fejezi be helyette a poharak összeszedését. **Lőrinc Tímea** az értékelése során erre visszacsatolt: neki nem tetszett, hogy Bagó összeszedte a poharakat. Mindig a szándék a fontos, hogy egy karakter miért lép be a színpadra. Bagó ebben az esetben Iluska halálhírét hozza, és ez a hír előtt nem fér bele, hogy előtte lop még pár poharat. A színészi játékból kiemelte a kórust, a tömeges jeleneteket, ugyanis elmondása szerint a karakter akkor tud egyéni lenni, ha a tömegben a szereplők mind mást játszanak. A tömeges jelenetekenél is fontosak a karakterek és a reakciók. Az előadás valóban képekben létezik, és sokszor volt érezhető az, hogy a karakterek statikusan állnak. Ha kuncogtak vagy összesúgtak volna, már adtak volna egy élő képet az egésznek. **Margaréta** hozott erre egy frappáns hasonlatot: „*Mindannyiunknak megvan az alap szívritmusunk, ami a mindennapi szituációkban normális. De ha történik valami, szerelmesek leszünk, s háborúba megyünk, megváltozik a szívritmusunk, nem csak az, hanem a hangunk, mozgásunk, az egész habitusunk is.*” Tehát fizikailag is le kell reagálnunk a helyzeteket.

Abban szinte mindhárom zsűritag egyetértett, hogy az előadás végén lévő kacagás lehetett volna mászkosabb, álomszerűbb, lassabb, hiszen akkor még jobban érzékelhető lett volna a vége, lett volna lecsengése. Ugyanakkor **Margaréta** szerint a végén Váci Nándor: „Haza!” kiáltása nagyon bátorra sikeredett. Ha Nándor továbbra is így dolgozik, akkor sok jó dolgot vihet véghez a színpadon.

Virág Kiss Anita

Rükvercben is előre

A topolyai MARA Amatőr Színház előadásának zsűrizése

Az amatőr színészeknek ritkán van alkalmuk naponta próbát tartani, pont amiatt, hogy „amatőrök”, azaz nem a színészetből keresik a kenyerüket, hanem dolgoznak: ki egyetemista, ki professor, ki háromgyerekes édesanya, ki mentőorvos, ki vegyész. Sokszor csak esténként van szabadidejük, és ők ezt az időt is önkéntesen feláldozzák a színjátszásra. Számomra ettől válnak az amatőrök profivá.

A topolyai marások egy intenzív próbafolyamaton vannak túl, idén **Greguss Zalán** vette gondozásába a csapatot és Kerékgyártó István szövegét, a *Rükverc*-et.

Lőrinc Tímea kezdte az előadás értékelését. Már az elején kihangsúlyozta, hogy rendkívül elnyerte a tetszését, hogy a legvégétől indították a sztorit, onnan, hogy meghal a főszereplő. Ez egy erős és figyelemfelkeltő felütés. Ugyanúgy az előadás befejezését, a videóvetítést is frappánsnak tartja, a személyes felvételek még közelebb hozták a nézőkhöz a *Rükverc* történeti szálát. Sajnálta, hogy az előadás többi részében nem ezt

a jelenetátvezetést választották, hanem a budapesti képek vetítését. Ezek a fotók **Tímea** szerint nem adtak semmit sem hozzá az előadáshoz. Kiemelte a jó kosztümválasztást, **Ejzler Evila** csillogós, flitteres ruhája vitte a pálmát. Mint mondta, több szerepet játszott egy előadásban belül megpróbáltató feladat, nagyon nehéz a karaktereket jól különválasztani egymástól. Ez néhol összejött, néhol pedig összecúszott a topolyaiak előadásában, **Tímea** nem mindig tudta eldönteni, hogy az aktuális szereplő épp kit alakít. Viszont nagyon szerette a boltos kisasszonyokat (**Bata Rozália és Ejzler Evila**), ahogy játszanak, szerette, amikor **Petrás Gizella** prostituáltat alakított, mert nagyon mérsékelten és lazán csinálta. Zavarosnak tartotta az első, hullás jelenetet, szerinte a holttestet rossz helyre tették a színpadon, nagyon eldugták a bal sarokba, az orvos nehezen tudott hozzáférni, **Tímea** inkább középre helyezte volna. A továbbiakban azt tanácsolta a marásoknak, hogy a kérdezősködést, a faggatást lehetetne kicsit színesebben művelni a színpadon, a beszédmódokat szabadon lehet váltogatni. Úgy érezte, a szereplők egytől egyig nagyon gyorsan át akartak esni a monológokon. Ez lehet, hogy csak az izgalomtól volt, de felhívta a figyelmüket, hogy erre mindig vigyázniuk kell, mert rögtön észrevehető a nézőtőről. **Sörfőző Károly** alakításában azt emelte ki, hogy a megjelenésében

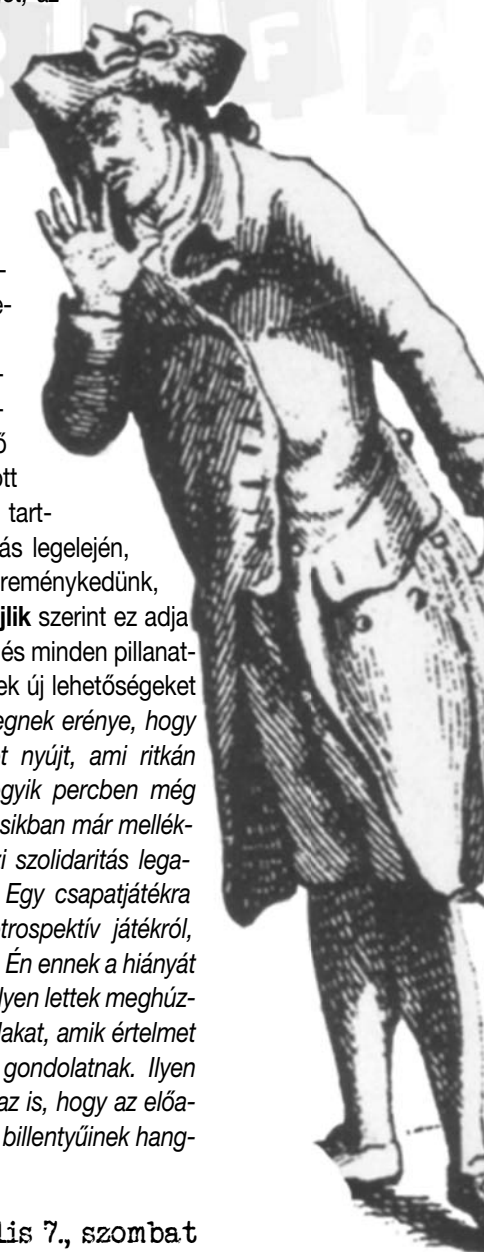
van egyfajta természetesség, de sokszor nem hagyta ezt a természetességet kibontakozni, hanem zavarba jött tőle. Pedig többször is meg kell tudni állni, le kell tudni lassítani, nagy szüneteket hagyni egy-egy jelenetben. Kedvenc momentum a volt, amikor az anya (**Szabó Erika**) felhőtlenül táncolt egy pohár tojáslíkorrel a kezében. Ott értette meg igazán, hogy ez a darab miről szól. Második kedvence a börtönös jelenet volt, mint mondta, nagyon szépen kidolgozták.

Táborosi Margaréta már jól ismeri a marásokat, idén a következőképp méltatta az előadást: „Jó látni, hogy visszatértek évről évre a Szemlére, és hogy újabb szereplőkkel gazdagodtak. A mai értékelésemben a tempóról beszelnék leginkább, az előadás és a szöveg ritmusáról. Azt éreztem, hogy valójában minden jelenetek megtörténik a színpadon, mindegyik valahogy lezajlik, de végig ugyanaz marad a tempó, és ettől elkezdtem unatkozni. Ha képekre bontom a cselekményt, akkor is csak „körülbelül” születnek meg a szituációitok. Például, ha elindult egy verekedés, annak nem volt se történeti íve, se súlya: bejöttek, verekedtetek egyet, és ugyanazzal a rezzenés-telen arccal kimentetek. Még felsorolok pár példát erre a hibára: az előadás legelején beszél az orvos (**Bogárdi Zsolt**), és meglát egy halottat. Egy halottnak vélt embert nem csak „körülbelül” vizsgálunk meg, hanem óriási precizitással. Vagy: a színpad egy meghatározott sarkán végezte el a dolgát a szereplő, de a másik sarkán lett feltörölve. Ezt is csak „kb.” intézték el. Egy másik: a gyűrűt **Benedek Miklós** zálogba adta a pincérnek, de én végig nem értettem, ennek mekkora a tétje, abszolút nem éreztem a kiélezett helyzetet. Ilyen még az autós jelenet is. A sztori nagyon jó, de technikailag hibás. A sofőr még le sem fékezett, de az anyósülésről már száll ki **Zsolt**. Vagy amikor hazarendedik a börtönből az apukát, és meglátja életében

először az egyhónapos kisgyermekét. Azt vártam, hogy elsírja magát, közben se meglepetség, se meghatódás nincs az arcán, hanem zavarodottan azt kérdezi: megfürdetik-e? Ennek a jelenetnek sokkal mélyebbnek kellene lennie, jobban le kellett volna súlyozni. Ugyanakkor a csapaton látszik a koncentráció, a mérhetetlen alázat, és az is, hogy sokat próbáltatok, ám a darab mélységeire jobban oda kellene figyelni. A sál útja például nagyon szépen végig lett vezetve. A maffiás karakter (**Bencsik Richárd**) szintén

megnyert, az anya tánca nekem is tetszett, csakúgy, mint *Timinek*, a boltosok is szuperek voltak, a csábító is jól alakított (**Petrás Gizella**), és amilyen alázattal a hajléktalan **Károly** ette az ebédjét, az szívbemarkoló volt. Jó hatással vagytok egymásra, kiegészítitek egymást. Szépen dolgoztatok, dolgoztatok még.”

Czajlik József egészen más szempontból közelítette meg a topolyaiak *Rükvercét*, mint a másik két zsűritag, hiszen ezt a szöveget ő is színpadra vitte már. A *Rükverc* gyönyörűen megmutatja, hogy a hajléktalan nem hajléktalannak születik, hanem az idő során válik azzá. A visszaforgatott idő kereké állandó feszültségben tartja a nézőt. Hiába láttuk az előadás legelején, hogy a főszereplő meghalt, végig reménykedünk, hogy jobb lesz neki, mondta. **Czajlik** szerint ez adja meg a drámaiságát a történetnek, és minden pillanatban azt várjuk, hogy az új helyzetek új lehetőségeket adjanak **Vidrának**: „ennek a szövegnek erénye, hogy a színészeknek olyan lehetőséget nyújt, ami ritkán adatik meg más műveknél. Az egyik percben még főszerepet játszik a szereplő, a másikban már mellékszerepet. Ez a módszer a színészi szolidaritás alapvetőbb formáját mutatja meg. Egy csapatjátékra alapozott műről van szó, egy retrospektív játékról, ahol nagyon fontos a rendezői kéz. Én ennek a hiányát láttam most. A jelenetek nem jó helyen lettek meghúzva, kihagyatnak olyan alapvető szálakat, amik értelmet adtak volna egy-egy résznek és gondolatnak. Ilyen rendezői megoldatlanság például az is, hogy az előadás elején olyan hangos az írógép billentyűinek hang-

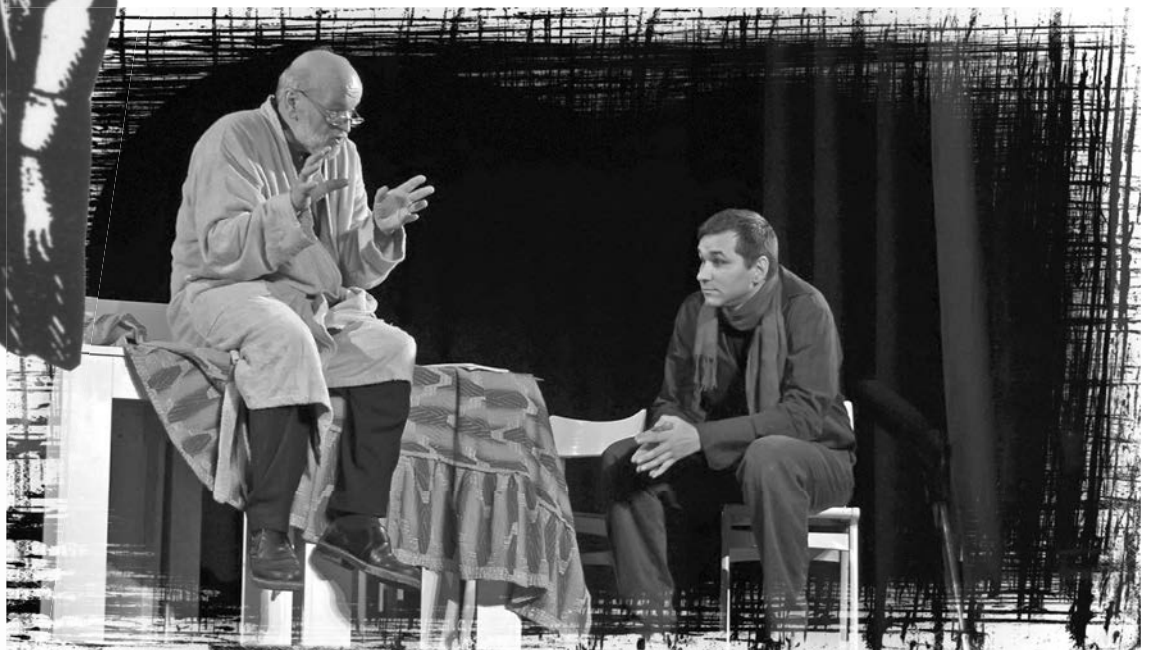

ja, hogy nem hallom, mit mond a boncorvos, pedig sokat segítene az előadás további értelmezésében. Lehetett volna egy egyszerű diktafont vagy tabletet is használni. Az előadás elején nem kaptam meg azt a motívumrendszert, ami alapján később értelmezni tudom az egyes jeleneteket, nem tartátok fel előttem a megoldásokat. A nyelvhasználat sem volt tiszta, sokféle nyelv keveredik az előadásban: a hajléktalan szlengje, gengszternyelv, orvosi szaknyelv, a verőlegények szlengje, privatizátorok szlengje. Ezek környezetek, amikre gyakran nem volt elég hangsúly fektetve. Mivel ilyen kásásan beszéltetek, sokszor nem értettem meg kulcsfontosságú információkat. Ha csak eldaráljuk a monológot, akkor nem jelenik meg a nyelv maga. Marad a póz, a mondanivaló eltűnik. A közjátékok, azaz a jelenetek közti vetítések közömbösek voltak számomra. Egy-kettőnek volt jelzésértéke, de hogy hová akartak jelezni a szereplők, azt nem tudom. Nem csak a darabban van rükevrc, hanem a nézőben is, egy nagyon furcsa, irányított, belső utazás, belső rükevrc. Gyönyörű jelenet született, amikor a hajléktalan apa (Sörfőző Károly) becsöngetett a lányához (Ejzler Evila). Hátborgongató, amikor két ember annyira régen találkozott, hogy már nem tudnak miről beszélgetni, és az emlékekbe kapaszkodnak. Mint a hullámok a tengerben. Ha abban a jelenetben egy pillanatra is felmerül az együttérzés a lányban, akkor veszítettünk. A történet nem tud továbbhaladni, ha Evila együttérez. El kell fojtani

legbelül. Az apa személyisége nem tud egyre mélyebbre süllyedni, ha tudja, hogy a lánya meg tudja még sajnálni. Ha sikerül az együttérzés teljes hiányát megvalósítani, akkor az belépőt jelent Vidrának a halálba, és ez a darab célja, ide halad a szöveg. Ha valakivel együttérezel, akkor azt a valakit továbbélteted. Ez az előadás a „nemegyüttérző-falat” próbálja meg lerombolni, a gondolkodásmódunkon próbál léket ütni. Mindezek mellett természetesen nagyon tisztelen, amit csináltok, örültem a szándékoknak és a vállalásoknak. Világosan fogalmaztatok, átadtátok a történetnek egy új értelmezését. Mindent kihoztatok belőle, ami töletek telt. Azért tartottam prédikációt arról, miken kellene javítani, mert azt szeretném, ha látnátok, hogy vannak olyan gondolati tényezők és szerkezeti sémák, amik nincsenek kifejezve, és ezzel sérül a színdarab az összes szándékok ellenére. Az elmúlt száz percben egy csapatként működtek, pontosan voltak ott minden jelenetben. Az utóbbi tíz év legütősebb magyar drámájának gondolom ezt a művet.”

Az értékelés után a marások megosztották velünk, hogy valószínűleg azért tűnik hiányosnak a szöveg és a történetmesélésük, mert a próbafolyamat során nagyon sok részt húztak ki az utolsó pillanatban. Ennek az az oka, hogy túl hosszúnak bizonyult a darab. Most már látják és érzik ők is, hogy ezzel a produkció értékéből veszítettek. Ezért nagyon hasznos a számukra, amit a zsűritől hallottak most, mert ezekkel a tapasztalatokkal újragondolhatják a Rükvercet, és beleépíthetik a jó tanácsokat a következő előadásukba is.

Gaszó Orsolya

Ma a Találkozó színpadán

Kényelmes-e a saját bőrünk, vagy bújjunk máséba?

Vajon mindig jól érezzük magunkat a saját bőrünkben? Mennyire jó döntés a színpadra vinni a saját problémáinkat? Mit adhatunk ki magunkból, és mennyit ahhoz, hogy lelkileg ne sérüljünk, hanem épüljünk? Az adaiak olyan előadást alkottak, mely eddig is bennük, de talán minden kamaszban élt. Őket a tavalyi Pataki László-díjasok követik egy mérőben könnyebb előadással. De annyi biztos: az idei darabban semmi sem az lesz, aminek látszik.

Április 7., szombat, 16.00, színházterem

A dai Színtársulat és Kulturális Egyesület, A dai Színtársulat, Ada

Az A dai Színtársulat azzal a célkitűzéssel alakult, hogy ifjúsági színházi központként olyan színházi elveket valljon, amelyeknek lényege a játék őszintesége, célja pedig egyrészt az értelmes, szép magyar beszéd, az olvasóvá nevelés, a jelentős irodalmi élményeken való nevelődés, a mozgás és mozdulatok kultúrájának elsajátítása; másrészt a színpadhoz és a szerepléshez való szoktatás, valamint az itt élők sorskérdéseinek színpadi megfogalmazása. Az elmúlt évek során létrehozott produkciók között ennek jegyében voltak olyanok, amely a klasszikus színházi milió alapjait fogalmazták meg a színpadon, olyanok, amelyek a mindennapok általános problémaköreit próbálták meg művészi módon színpadra vinni, és olyanok is, amelyek a zenés-táncos produkciók színvonalas szórakoztatást nyújtó közösségformáló erejét voltak

hivatottak szolgálni. Kísérleti előadásaival a társulat több elismerést is kivívott magának, elnyerve nemcsak a vajdasági, hanem a Kárpát-medence egyéb területein élő magyar közönség tetszését is.

A társulat eddigi díjai a Találkozó:

2010 – János vitéz Petőfi Sándor nyomán című előadásáért Garay Béla díjban részesült a csoport. Rendező: Hajnal Anna és Mária Endre.

2014 – Garaczi László: *Ovibrader* című előadásában játszott szerepéért a legjobb női főszereplő díját Pozsgai Zsófia kapta. Rendező: Krizsán Szilvia.

Az A dai Színtársulat bemutatja:

P.S. (50')

Színpadi játék

Szereplők:

Csuvik Viktor
Fodor Mónika
Mária Endre
Mészáros Zita
Miklós Ágnes
Pásztor Edina
Pozsgai Zsófia

Rendezte: Mária Endre

Rendezőasszisztens: Morvai Nagyballi Tamara

Április 7., szombat, 19.00, színházterem
Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Sturcz József színjátszó csoport, Kupuszina

Kupuszinán mindig kedveltek voltak a népszínművek, színdarabok, operettek és zenés estek. Az első műkedvelő előadást 1919-ben rendezték meg, és osztatlan sikert aratott. A *cigány* című három felvonásos dalos népszínművet **id. Sturcz József** rendezte, az előadásra a Bocsa-féle vendéglőben került sor. Talán ezek lehettek az első jelei annak, hogy Kupuszina népe igencsak érdeklődik az amatőr színjátszás iránt, és hogy ennek a kis falunak még sok kitűnő amatőr színjátszója lehet. 1947. január 1-jén megalakult a Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, a műkedvelő előadások rendezése is átkerült a hatáskörébe. A rendszeres munka folytatódott, most már **ifj. Sturcz József** vezetésével, viszont a népszínműveken kívül zenés vígjátékok, operettek és drámák is színre kerültek Kupuszinán, valamint a szakcsoport alkalmi műsorokat és vidám esteket is rendezett. 1983-tól újabb, fiatal rendezők kezdték meg a munkát a kupuszinai színjátszókkal.

Zsivu Péter tanító rendezte az *Úri muri* című színművet. A fiatalon elhunyt **Szmolenicki József** az *Énekes madár*, *Elveszem a feleségem*, *Dankó Pista*, *Férjek papucsban*, *Piros szegfű*, *Kutyaszorító* című darabokat rendezte. **Dienes Mihály** is belépett az amatőr rendezők sorába a következő előadásokkal: *Három kalap*, *Igazolatlan éjszaka*, *Tűvétevők*, *Bonyodalmak a Northon-kastélyban*.

Molnár József Magyar Életfa-díjas vajdasági rendező nevéhez többek közt a következő nagyszerű darabok fűződnek: *Kolduskisasszony*, *Babos kendő*, *Vacsora Budán*, *Kölcsönlakás*, *Sárgarigófészek*, *A hölgy hozzám tartozik*, *Elvámolt éjszaka*, *Mágnás Miska*, *Csárdáskirálynő*, *Kakukk Marci*, *A cigány*, *Légy jó mindhalálig*, *Szxebogyó*, *Marica Grófnő* és a *Van, aki forrón szereti!*

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

1998 – A *Mágnás Miska* című előadás fődíjas lett (vendégszerepelhetett Zsámbékon), Molnár József a rendezésért Garay Béla-díjas. A legjobb női epizódszerepet Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

1999 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakukk Marci* című énekes vígjátékában nyújtott alakításért.

a legjobb férfi epizódszereplő díját Péter István, a legjobb női epizódszerep díját pedig Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

2000 – Szigligeti Ede *A cigány* című népszínművének előadásáért a csapat megkapta a közönségdíjat, valamint Péter István a legjobb férfi főszereplő díját.

2001 – Kálmán Imre *Csárdáskirálynő* című operettje Pataki László-díjat érdemelt ki a legjobb előadásért, valamint kivívta a közönségdíjat is. Ez év legjobb férfi főszerep díját Molnár Oszkár, míg a legjobb női főszerepnek járó díjat Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki. A legjobb férfi mellékszereplő Molnár József lett.

2003 – Görgey Gábor *Szxebogyó* című bohózatának színreviteléért Garay Béla-díjat érdemelt ki a csoport. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat Toldi István vihette haza.

2004 – Huszka Jenő – Martos Ferenc: *Gül Baba* című előadásért a közönségdíjat érdemelte ki.

2005 – Fazekas Mihály – Balogh István: *Ludas Matyi* című darabjában nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré lett.

2007 – Jacques Deval Francia *Szobalány* című előadásból Molnár Oszkár kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2008 – Brandon Thomas *Charley nénye* című előadás közönségdíjas lett. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré lett.

2010 – Móricz Zsigmond *Egérfogó* című előadásából Guzsvány Flóra kapta a legszebb színpadi beszéd díját

2011 – Arthur Freed – Nacio Herb Brown: *Ének az esőben* című előadásában nyújtott alakításáért a legjobb férfi mellékszereplő díját Guzsvány Attila érdemelte ki Cosmo szerepéért.

**A kupuszinai Sturcz
József Színhátszó Csoport
bemutatja:**

Szüle Mihály: *Egy bolond
százat csinál* (120')
Zenés bohózat két
felvonásban

Szereposztás:

Suarez Rodrigo gróf –
Molnár Oszkár
Dömötör, főpicér –
Molnár Oszkár
Rudi, zongorista –
Zsivu Péter
Betty, amerikai lány –
Csernai Panna
Elly, amerikai lány –
Tadián Viola

2012 – *A játék újra él!* című előadásáért
a közönségdíjat vihette haza a csapat, melyet Molnár
József rendezett.

2013 – Az *ÉN és a kisöcsém*ben nyújtott alakításáért
Dienes Blanka vehette át a legjobb női főszereplő,
Kata szerepének megformálásáért járó díjat.

2014 – Molnár József rendezésében Kálmán Imre
Marica grófnő című előadásáért Pataki-díjban és Kö-
zönség-díjban is részesültek.

2016 – A Szilágyi László-díjat Molnár Oszkár nyer-
te a *Van, aki forrón szereti* című előadásban Dzséri
szerepének megformálásáért, valamint hazavihették
a közönségdíjat is.

2017 – A csoportot Pataki László-díjjal tüntette ki
a zsűri a találkozó legjobb hagyományos keretek kö-
zött megvalósított előadásáért, Gosszé Endre *Trezka*
c. darabjáért, melyet Molnár József állított színpadra.

Zsanett, főlakáj – Kiss Katalin
Tulajdonosnő – Dubac Éva
Bankár – Fridrik Gábor
Lulu – Rekettye Emília
Intéző – Tumbász Dávid
Georg, főpicér – Kiss Gábor
Rendőrtiszt – Toldi István
1.rendőr – Kiss Gábor
2.rendőr – Tadián Zsolt
Orvos – Buják Mihály
Ápolók – Molnár István,
Molnár József
Marie, szobalány –
Limburger Georgina

Rendezte: Molnár József

Zenei rendező: mgr. Dienes László

Zene: mgr. Dienes László,
Koleszár Nándor, Dienes Ákos
Koreográfus: Tót Zsaklina
Díszlet: Tót Zsaklina és Dubac
Éva

Technikai munkatársak: Tót
Kiss János, Kiss Mihály, Csenák
László, Csernai Dénes, Dubac
Jenő, Magyar Péter, Turi Róbert,
Dobó Dániel

Jelmeztervező:

Dienes Koleszár Valéria
Ügyelő: Dienes Koleszár Valéria
és Limburger Georgina

Súgók: Molnár Dénes,
Buják Andor

Holnap a Találkozó színpadán

Színházvasárnap: három előadás és egy foglalkozás már délelőttől

A magyarkanizsaiak mindig meglepnek bennünket valamivel. A Mázlisták szívre gyakorolt hatása: belül a kis kalapácsok nagyon erősen dolgoznak azon, hogy szemünk ne maradjon szárazon. Mácsai Mónika és Fehér Anikó erre készít fel bennünket már délelőtt 10-től a kisteremben. Délután kettőtől viszont a Gondolat-Jel Társulat érkezik. Oláh Tamás kihagyta a tavalyi évet, helyette a Súgó szerkesztésében segédkezett, idén viszont elkészült az új darabja, melynek szövegét ő maga írta. Lássuk, mit ad a közönségnek Tamás sajátos világa, szö-

vege és az összeszokott társulat. De ezzel még mindig nincs vége a holnapi felhozatalnak, ugyanis a főműsoridőt Bezdán kapta.

Április 8., vasárnap, 10.00, kisterem
Foglalkozás a magyarkanizsai Mázlisták előadásához kapcsolódva

Az elfogadás útján címmel érzékenyítő, felkészítő foglalkozást tart Fehér Anikó gyógypedagógus és Mácsai Mónika drámajátékvezető. Hogy ismerjük meg kicsit jobban a testi és szellemi fogyatékkal élőket és megtörténhessen bennünk egy nézőpontváltás a mássággal kapcsolatban. Nem csak az iskolásokat,

de a nyitott szívű szülőket és nagyszülőket is szeretettel várjuk. Hogy a Mázlisták előadását már az elfogadás útjára lépve fogadhassuk be.

Április 8., vasárnap, 14.00, színházterem
Gondolat-Jel Társulat, Magyarkanizsa

Oláh Tamás (a társulat tagjainak improvizációi nyomán): *Entrópia* (75')
dráma

Rendezte: Oláh Tamás

Az előadásról: Mi az? Talán félsz? Félsz a döntéseid következményétől? Félsz attól, hogy nem úgy alakul az életed, ahogy gyerekként megálmodtad magadnak? Félsz, hogy már nem szeretnek annyian, mint régen? Hogy senkinek sem kellesz? Hogy egyedül maradsz a végén? Hogy már magadnak sem lehetsz

soha elég jó? Felnettél, és nem győzől megbirkózni a felelősséggel? Mi az? Hát mire számítottál?

A Gondolat-Jel Társulat legújabb előadása közös alkotás eredménye. A hét szereplő egymásba fonódó történetét elmesélő dráma a társulat színészeinek improvizációin alapszik. A szöveg elnyerte a Szabadkai Népszínház 2017-es drámapályázatának fődíját.

16 éven aluliaknak nem ajánlott!

Április 8., vasárnap, 19.30, színházterem

A bezdáni Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja, Bezdán

Maurice Hennequin – Pierre Veber: *Elvámolt éjszaka* (110')

Bohózat

Rendezte: Foki István

Az előadásról: Az *Elvámolt éjszaka* egy klasszikus bohózat.

Az első részben kialakul a bonyodalmak a sikertelen nászút miatt, majd egyre inkább kuszálódnak össze a szálak, ezzel rengeteg vicces, félreérthető szituáció alakul ki. Az ifjú pár a sikertelen nászút után hazafelé a vonaton újra próbálkozik, de a legszentebb pillanatban rájuk nyit a vámos, és ezzel az utolsó kísérlet is meghiúsul. A tartalékos vőlegény tudomást szerez erről, és mindent megtesz, hogy újra övé legyen szíve választottja. Az ifjú férj egy kurtizántól kap segítséget, aki visszaadja önbizalmát, és sikerül asszonnyá tenni feleségét.

12 éven aluliaknak nem ajánlott!

Április 8., vasárnap, 17.00, színházterem

Értelmi és Testi Fogyatékosok Érdekeit Védő és Segítő Együtt Veled – Értük Egyesület, Mázlisták, Magyarkanizsa

Mázlista vagyok! (55')

vígjáték

Rendezték: Kiss Anikó, Oláh Tamás

Az előadásról: Minden nap felkelek. Minden nap vagyok. Néha megnézel az utcán. Néha én nézlek meg téged. Van, amikor minden egyértelmű. Van, amikor kicsit más. Mi az, hogy más? Néha furcsán érzem magam. Félek. Elgondolkodok rajta, hogy ki vagyok én. Néha te gondolkodsz el rajtam. Aztán magadon. Elgondolkodunk egymáson. Emberek vagyunk, vagy nem? Emberi nem. Homo sapiens sapiens. Van, hogy kikapcsol az agyam. Van, hogy jó semmire sem gondolni. Van, hogy nem tudok megfelelni neked. Megesik, hogy beléd szeretek. Egyszerű, ugye? És ha nem? Azért szerencsénk van egymással. Mázlisták vagyunk! Vagy nem?

A bor, az ágy, a nadrág, a fogsor, az állkapocs, a vetkőzés és az idegesség esete a kupusziniaikkal

Kupuszinán a körülbelül negyven főt mozgó előadásokon nincs olyan, hogy ne történjen valami. A valószínűségi számítás se mondana mást. Hét történetből álló csokrot hozott a Súgóba a társulat. Olyan történetek ezek, melyek bárkivel megeshetnek a színpadon, így jobb (lenne) előre – legalább lélekben – felkészülni rá, de ha egyszer nem lehet, akkor mit tegyen az ember (lánya)?

1. Hogyan válik a víz (ez esetben szörp) borrá...

A *Borkostoló* jelenet előadásán: a főszereplőnek végig kellett minden előadáson kóstolnia 23 pohár bort. Egyikben több, a másikban kevesebb volt, de mindez kb. 1,5 liter bort jelentett összesen. Történt egyszer, hogy a jó haverok a szörp helyett igazi bort töltek az üvegekbe. Hát, nem kellett eljárszani a részeget...

2. Hogyan ugorjunk úgy az ágyra, hogy az széttörjön alattunk...

A *Kölcsönlakás* c. darab egyik előadásán: az egyik szereplő hölgynek rá kellett ugrania az ágyra. Rá is ugrott, de az ágy külső két lába kitört, ő pedig kigurult a színpadról... Hát, volt hablatyolás, mire visszakeveredett.

3. Hogyan repedhet szét a nadrág színpadon...

Az *Elvámolt éjszaka* c. előadásban a szereplőknek el kellett ájulnia, az egyik szereplő sajna túl súlyos volt, és nem tudott gyorsan felállni az ájulásból, ezért mindig tettek neki egy széket, és ő arra esett. Igen ám, de nem lettek volna kulisszások a kulisszások, ha valamit nem találnak ki. Az ügyelő épp nem figyelt, és a szék lemaradt. Az ájulás megtörtént... csak épp a nadrág repedt szét.

4. Hogyan váljunk hirtelen és hitelesen beszédhibássá...

A *Babos kendő* egyik előadásán történt, hogy az egyik szereplőnek kiesett (mert épp akkor tört el) a műfogsora, ő megtörölte a száját, zsebre vágta a fogait, de még ő sem gondolta, hogy beszélni aligha fog tudni rendesen, volt ott selypítés és miegyébb, a partnere meg szakadásig nevetett.

5. Hogyan kiáltsunk fájdalmasan...

Olyan is megesett, hogy az egyik szereplő akkorát kiabált, hogy kiakadt az állkapcsa, még szerencse, hogy ez póbán történt. Azonnal vitték a helyi csontkovácsához, aki helyreállította a nagyon fájdalmas kiabálás eredményét.

6. Hogyan csináljunk párbeszédből monológot...

A *Mágnás miska* c. darab egyik előadásán elmentek átöltözni néhányan, mert úgy gondolták, az ő feladatuk már befejeződött. Mire az ügyelő észbe kapott, volt, aki alsónadrágban volt már. Igen ám, de még vissza kellett mennie. A két szereplő közül csak az egyik jutott vissza, félig felöltözve. Így lett a párbeszédből monológ.

7. Hogyan babrál ki velünk az idegesség...

A *Csárdáskirálynő* c. darab egyik jeleneténél eltűnt a főszereplő. Mindenki őt kereste, mert ő következett volna. A színen a társai próbálták az időt húzni, nagyban ment az össze-vissza szövegelés. A toaletten találták, idegességében hasmarsa volt. Szoknya le, és futás a színpadra....

A történeteket összegyűjtötte:

Csernai Buják Szilvia,

a kupuszinai Petőfi Sándor ME titkára

A színház

Pici korom óta
intve vagyok a jóra.
A színházat is így ismertem meg,
amikor anyu idevezetett.

A nővérem tánccal foglalkozik,
a legjobbak közé tartozik.
Rendszeresen fellépéseit követve
felfigyeltem erre az épületre.

Sok kedves és barátságos arc,
ahol sosem lehet előnyben a harc.
Szórakozások, barátságok helye ez,
ahol az ember boldogabb lesz.

Magas falak, nézőterem
ide jár sok-sok ember.
Világító reflektorok,
vörös székű, hosszú sorok.

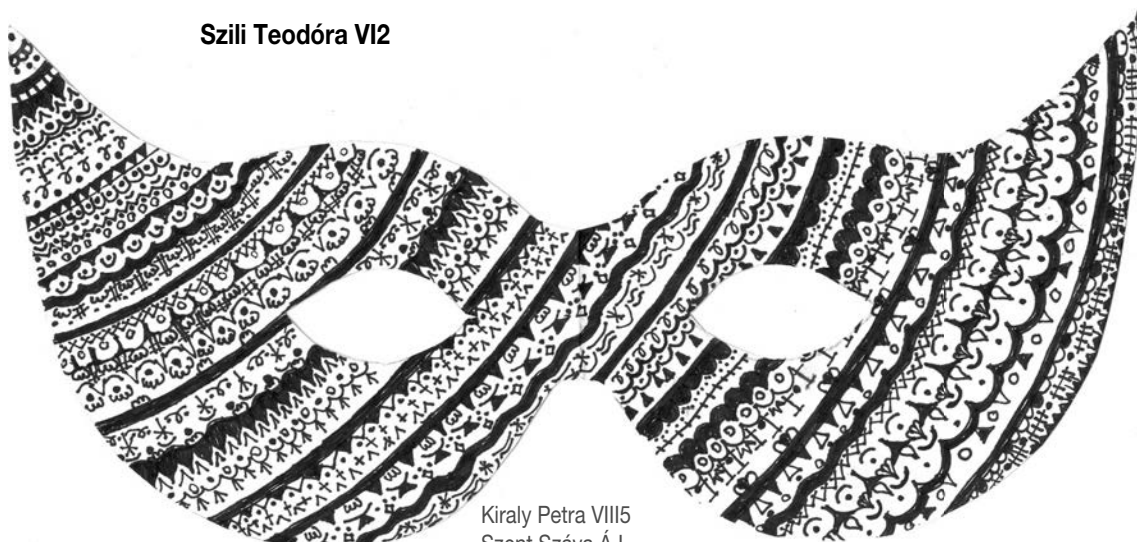
Bársony függöny, szufiták,
e színházat már sokan látták.
Széles színpad szerepe,
rajta játszani a szerepet.

Színészkedni, táncot rogni,
szavalni és énekelni.
Vidámságot hozni másoknak.
A színház ezért van sokaknak.

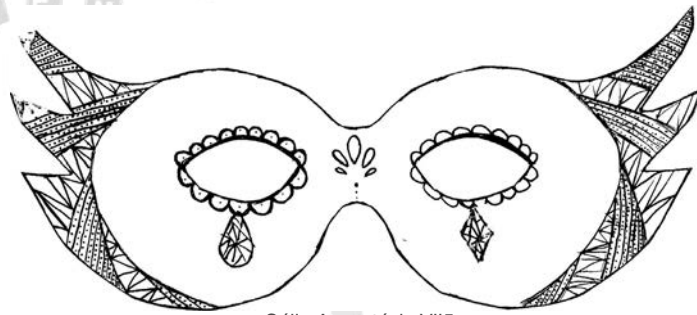
Aki még nem járt színházban eddig,
sose késő elkezdeni.
Gazdagabbak leszünk sokkal,
ha színházba járunk gyakran.

Kedves mindenki! FigyeljeteK rám!
A színházat sose hagyjuk árván.
Ez az épület olyan hely,
ahol rosszat nem tanul az ember.

Szili Teodóra VI2

Kiraly Petra VIII5
Szent Száva Á.I.

Gájin Anasztázia VII5
Szent Száva Á.I.

Színjátszó találkozó

Versek, szövegek, prózák,
Vígjátékok és drasztikus drámák,
operettek és tragikomédiák.
Kedves közönségünk, tudjunk ezt mennyire várták.

Ezt az eseményt, hol minden színház és tánc,
mindenki vidám, és felhangzik néhol
egy-két vihanc,
míg tart a vígasság vagy épp
a románc.

Hol mindenki újra lehet gyermek,
vagy épp felnőtté válhat,
hol a színjátszásban bárki magá-
ra találhat,
s élhet vígan, nevetve szépen,
vagy úgy, ahogy a kedve hozza
éppen.

Lénárd Orsolya

A XXIII. Találkozó szakmai zsűrije

Lőrinc Tímea

2009-ben nyert felvételt az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára. 2014. október elsejétől a Zentai Magyar Kamaraszínház tagja. Előadásai közül a legkiemelkedőbbnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, Tisztelt úr!* című előadást, s az Oláh Tamás által rendezett monodramáját, a *Hullámtörést* tartja. Az előbbiért 2016-ban Pataki gyűri díjra jelölték, az utóbbiért viszont 2017-ben neki is ítelték ezt a díjat. Munkás évei színészként a kísérletezésről szólnak. Kipróbálta már a drámaírást, forgatott filmet Goreti Péterrel, részt vett a *Csonka délibáb* című tévéfilmben, kétszer jelentkezett a Versűnnep versenyére, ahol először különdíjas lett Terék Anna

Kunigunda útjával, másodsor pedig sikerült hazahoznia a fődíjat Sziveri János *Társastervezésével*. Belekóstolt a rendezés világába is. 2014-ben öt tehetséges középiskolás fiattal létrehozták a Zsebtársulatot, melynek első produkciója a *Föld nélkül*, második pedig a *Prométheusz light* volt. E két előadással Vajdaságban és Magyarországon egyaránt több versenyt is megnyertek, melyek rendezői és színészdíjakkal is jártak. Rendezett a zentai diákszínjátsoók idősebb csoportjának is. 2016 és 2017 nyarán Hajvert Ákos megkérte, a Szép Szó tábor keretein belül foglalkozzon egy héten át általános iskolásokkal. „Szeretném és szeretem a fiatalokat egyengetni a színház világában, és a tőlem telhető legjobb módon segíteni őket a fejlődésben, nevelni őket toleranciára, találékonyságra, kreativitásra és legfőképpen alázatra. Egyik tanárom egyszer azt mondta: a színház nem kiszolgálja, hanem szolgálja a nézőt. Ezzel a kijelentéssel indultam neki ennek a pályának. Tapasztalataim, élményeim, érzelmeim segítségével szeretnék a színpadon olyan világok megteremtéséhez hozzájárulni, amelyek az én, és az emberek javára vannak, gondolataik átforgalmazására, érzelmi életük gazdagítására. Nevelő, változtató, de mindenféleképp szolgáló hatásúak.”

Czajlik József

1975. június 1-jén született Dunaszerdahelyen. Színházi rendező, színész. A kassai magyar tanítási nyelvű ipariszkolában érettségizett 1993-ban. Ezt követően a *Kassai Thália Színház*, majd 1994–1995-ben a *Komáromi Jókai Színház*, 1995–1997-ben ismét a Thália tagja lett. 1997–2002 között rendezést tanult Pozsonyban, majd a budapesti Bárka Színház főrendezője lett. A Komáromi Jókai Színház-beli Amadeus-rendezése 2001-ben a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházi Fesztiválon fődíjat, a budapesti Országos Stúdiószínházi Fesztiválon rendezői különdíjat kapott. Az Amadeusból tévéfilmet is rendezett. 2007-ben Gál Tamással Epopteia néven színházi műhelyt alapított. Jelenleg a Kassai Thália Színház igazgatója.

Táborosi Margaréta

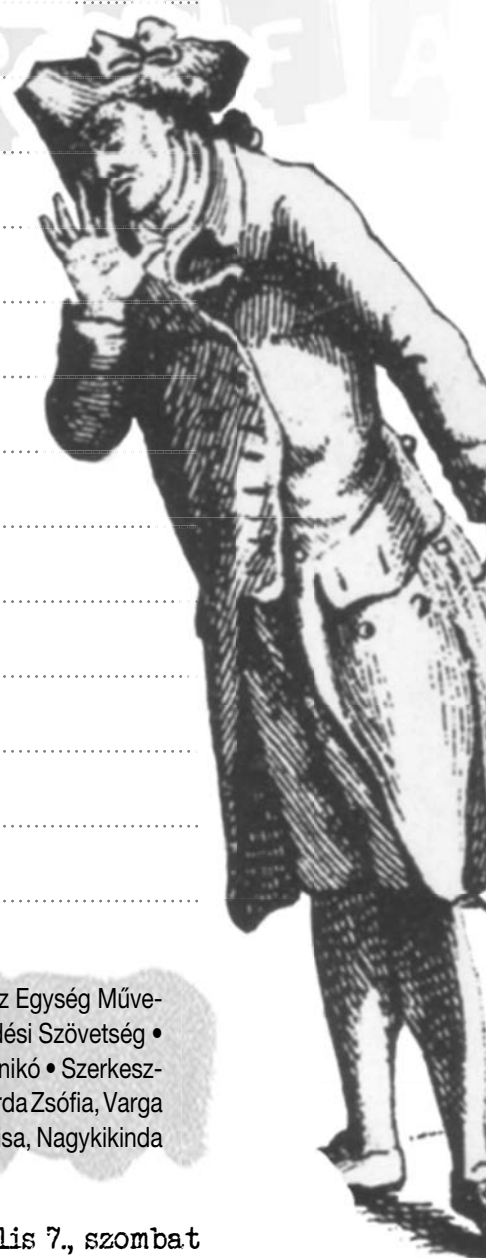
A vajdasági Zenta városában született, és itt hatott rá meghatározóan a Tisza menti település kultúra- és színházszeretete. Az Újvidéki Művészeti Akadémia elvégzése után majd két évadon keresztül dolgozott az Újvidéki Színház társulatában.

Budapesten a Színház- és Filmművészeti Egyetem rendező-koreográfus szakán első generációsként végzett 2014-ben, azóta Hernyák György tanársegédjeként dolgozik a Művészeti Akadémián, így továbbadva megszerzett tudását a következő generációk színészeinek. Rendezéseit többször ihlették vajdasági írók, és szülőhelyének specifikus identitása: *Tavaszi Hős kis ibolyák* (Domonkos István írásai alapján) az Újvidéki Színház és a Művészeti Akadémia produkciója, *Az ember komédiája* (Sziveri János élete és versei alapján) a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház előadása, Terék Annától a *Vajdasági lakodalom*, a szabadkai Népszínház előadása. Rendezett operettet, Békeffi István – Kellér Dezső – Kálmán Imre Csárdáskirálynő c. művét az Újvidéki Színházban, és fesztivál megnyitókát (2014-ben a Nomus, majd 2017-ben az Exit – Summer of love megnyitóját) is. Részt vett nemzetközi szakmai programokon: Orléansban (Franciaország) Nagy József Jelszínházában és Yokohamában (Japán) Performing Arts Meeting in Yokohama – TPAM nemzetközi tánc- és performansz fesztiválon. Munkáira a megszokott színházi sablonok felbontása, és a folyamatos rákérdezés jellemző.

A TALÁLKOZÓ SÚGÓ
NEM
TRÉFAMESTER

Handwriting practice area with horizontal dotted lines and faint background text: A TALÁLKOZÓ SÚGÓ NEM TRÉFAMESTER.

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIII. Találkozójának színlapja • Kiadja az Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Bicskei Anikó munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Gázsó Orsolya, Raffai Telečki Ágnes, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Varga Tamás • A rendezvény megőrkítéséért felel: Gázsó Orsolya és Szerda Zsófia • 2018. április, Nagykikinda